

ровъ, отъ когото сж първиятъ български вѣстникъ (1844), първата съвѣтъ новобългарска граматика и редица други книги за практична полза, при все че Богоровъ не се е удостоилъ и завѣрно не ще се удостои съ монография отъ обѣма на оная за Фотинова, печатана въ „Сборникъ за народни умотворения и пр., издаванъ отъ Министерството на просвѣщението.

Професоръ Шишмановъ списа въ сжщия „Сборникъ“ голѣмо издиряне и върху единъ откритъ отъ него ржкописенъ трудъ на *Неофита Бозвели*. Тоя книжевникъ е извѣстенъ въ досегашната история на българската книжнина главно съ труда си, пакъ ржкописенъ, „Мати Болгрия“. Като единчкъ ржкописъ, завѣрно автографъ, „Мати Болгария“ не е могълъ да упражни нѣкое книжевно-обществено въздѣйствиe у насъ. Той не е ималъ завидната прѣдпина на труда на Паисия Хилендарски. Ако сж го чели нѣкои близки на автора му лица, или други тѣхни познати, той може да е поработилъ върху тѣхнитѣ души въ смисълъ на народностна жалъ и пориви за отпоръ на патриаршийско владичество; може и да е внушилъ на нѣкого отъ тия четци прѣдметъ за книжевно изложение; ала податки за това положителни липсватъ. Поради туй „Мати Болгария“ прилича на нѣкои отъ книжевнитѣ трудове отъ старо врѣме: по тѣхъ ние сждиме, що е боравило въ душитѣ на люди, извисени между свои нѣми съврѣменвици поне съ осѣщането на една потрѣба, да се изкажатъ писмено; а въ това тѣхно изказване откриваме лични интереси, познания, възгледи, дарби, които въ извѣстенъ смисълъ смѣемъ да взимаме и като качества, изразяващи културата на врѣмето и на обществото и обуславящи състоянието на книжнината и нейния ходъ. Така и прѣзъ „Мати Болгария“ намъ се от-